

[Poul Møller.]

hvor de har indbetalt under den gamle ordning, får de skattefritagelse for udbetalingen, medens de i forhold til det antal år, hvor de har indbetalt under den nye ordning, skal beskattes af udbetalingen. Jeg ville i det hele taget anse det for rigtigst, om det udvalg, der bliver nedsat om ligningslovforslaget, kunne få tekniske eksperter både fra ministeriet og fra forsikringsverdenen til at gennemgå disse to paragraffer i lovforslaget og give os deres råd og deres indstilling om, hvorvidt de mener, at disse bestemmelser er dirke-, stik- og nagelfri. Jeg ved ganske vist, at skattedepartementet kan slås videre om dette her, og der ligger vel også klar til udsendelse et cirkulære, som handler både om det ene og det andet vedrørende forståelsen af disse bestemmelser. Men selvom vi har nok så stor tillid til skattedepartementet, så har vi medlemmer af folketinget et selvstændigt ansvar overfor denne lovgivning; vi har f. eks. også et selvstændigt ansvar for, at annuitetsforsikringen blev glemt i fjor. I dette selvstændige ansvar, som vi har overfor udførelsen og udarbejdelsen af et sådant lovforslag, ligger også, at vi må være nogenlunde sikre i vor sag med hensyn til de bestemmelser, vi gennemfører, således at ikke alt overlades til fortolkning og hokus-pokus.

Hvad angår lovforslagets øvrige bestemmelser, vil jeg fuldtud støtte forslaget om forhøjelsen af maksimalindkomstbeløbene og nedslagsbeløbene. Jeg vil gerne sige, at jeg anser det for at være en anvendelig fremgangsmåde, som samtidig er med til i nogen grad at hjælpe på det problem, det ærede medlem hr. Øllgaard fremdrog, nemlig spørgsmålet om de gamle selvpensionister, for mange selvpensionister med mindre indkomster vil jo også, når de er over 65 år, have fordel af denne lempelse i beskatningen for ældre borgere.

Jeg vil især støtte det ærede medlems synspunkt, at det ville være rart, om løsningen af selvpensionisternes problem ikke

skulle afvente en skattereform, men at vi kunne løse det her, ligesom vi efterhånden har løst en række skattereformproblemer ved de årlige ligningslove. Jeg er ligeledes enig i, at krigsrisikotillæg ikke længere skal have nogen særlig skattemæssig begunstigelse. Iøvrigt vil jeg om en række af lovforslagets enkeltheder tage det forbehold, at jeg ønsker at drøfte dem nærmere i det udvalg, som bliver nedsat.

Vedrørende andre ligningsproblemer, som melder sig i forbindelse med behandlingen af den årlige ligningslov, har jeg nogle spørgsmål at stille til den højtærede finansminister. De to første spørgsmål vil ikke overraske, for de er gengangere, desværre. Det første spørgsmål har den højtærede finansminister måske tidligere hørt fra min side; det er spørgsmålet om, hvorledes det går med brugsforeningsskatteudvalget, det udvalg om den kooperative beskatning, som blev nedsat i 1951—52, og som endnu ikke har afgivet den betænkning, vi afventer for at se, om der ved 1948-lovgivningen er opnået lighed i beskatningen mellem de kooperative og de private erhvervsvirksomheder. Det ligger jo således, at vi alle har ønsket lighed, vi har bare ikke alle ment, den var opnået ved den lov, der blev gennemført i 1948. Det er det problem, som nu er til undersøgelse, og jeg går ud fra, at hvis resultatet af udvalgets undersøgelser bliver, at der ikke er lighed, vil det flertal, der gennemførte loven i 1948, være enig med mig i, at så må vi ændre denne lovgivning, således at lighed bliver bragt tilveje.

Ved behandlingen af ligningsloven i fjor rejste jeg spørgsmålet om landsskatterettens arbejdsform, landsskatterettens ekspedition. Der lå på det tidspunkt en pulje på 10 000 sager. Den højtærede finansminister oplyste overfor mig, at der var nedsat et hurtigt arbejdende embedsmandsudvalg, som skulle prøve at rationalisere og forenkle arbejdet i landsskatte retten, således at den pulje, der havde hobet sig op, kunne blive afviklet. Jeg vil gerne spørge den